ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 5ης Οκτωβρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-312/04,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 23 Ιουλίου 2004,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους MG. Wilms και A. Weimar, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα

κατά

Βασιλείου των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενου από τις H. G. Sevenster και J. G. M. van Bakel,

καθού

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, K. Schiemann, N. Colneric, M. J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή) και E. Levits, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

έχοντας υπόψη την απόφαση που ελήφθη, μετά την ακρόαση της γενικής εισαγγελέα, να εκδικαστεί η υπόθεση χωρίς την ανάπτυξη προτάσεων εκ μέρους της,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών:

— μη προβαίνοντας, με την απαιτούμενη επιμέλεια, μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1992, στις απαιτούμενες ενέργειες για την ταχεία βεβαίωση των απαιτήσεων των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων, σε ορισμένες περιπτώσεις τεκμαιρόμενης παρατυπίας που αφορούν μεταφορές εμπορευμάτων υπό το κάλυμμα δελτίων TIR,

— προβαίνοντας με καθυστέρηση, από 1ης Ιανουαρίου 1992 μέχρι και το 1994, στη βεβαίωση των απαιτήσεων των Κοινοτήτων επί ιδίων πόρων και αποδίδοντας, κατά συνέπεια, με καθυστέρηση τους πόρους αυτούς στην Επιτροπή, σε ορισμένες περιπτώσεις τεκμαιρόμενης παρατυπίας που αφορούν μεταφορές εμπορευμάτων υπό το κάλυμμα δελτίων TIR,

— αρνούμενο να καταβάλει τους αντίστοιχους τόκους υπερημερίας,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2, παράγραφος 1, 6, παράγραφος 2, 10, παράγραφος 1, και 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της αποφάσεως 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1).

Το νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση TIR

2 Η τελωνειακή σύμβαση για τη διεθνή μεταφορά εμπορευμάτων με δελτία TIR (στο εξής: Σύμβαση TIR) υπογράφηκε στη Γενεύη (Ελβετία) στις 14 Νοεμβρίου 1975. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση αυτή, όπως και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, η οποία την ενέκρινε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2112/78 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1978 (JO L 252, σ. 1). Η εν λόγω σύμβαση άρχισε να ισχύει έναντι της Κοινότητας στις 20 Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 31, σ. 13).

3 Η Σύμβαση TIR προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι για τα εμπορεύματα που μεταφέρονται υπό το καθεστώς TIR, το οποίο εγκαθιδρύει, δεν απαιτείται καταβολή ή παρακατάθεση εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών στα τελωνεία διελεύσεως.

4 Για την εφαρμογή των διευκολύνσεων αυτών, η Σύμβαση TIR επιβάλλει να συνοδεύονται τα εμπορεύματα, καθ' όλη τη διάρκεια της μεταφοράς τους, από ενιαίο έγγραφο, το δελτίο TIR, που χρησιμεύει για τον έλεγχο του νομοτύπου της μεταφοράς. Επιβάλλει επίσης να πραγματοποιούνται οι μεταφορές υπό την εγγύηση οργανισμών εγκεκριμένων από τα συμβαλλόμενα μέρη, σύμφωνα με τις διατάξεις του οικείου άρθρου 6.

5 Ειδικότερα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως TIR ορίζει:

«Έκαστον συμβαλλόμενον μέρος δύναται, συμφώνως προς τους όρους και τας εγγυήσεις ας ήθελε καθορίσει, να εξουσιοδοτή οργανισμούς διά την έκδοσιν των δελτίων TIR, είτε απ' ευθείας, είτε μέσω αντιστοίχων οργανισμών ως και να παρέχη εγγύησιν.»

6 Το δελτίο TIR αποτελείται από μια σειρά διπλοτύπων που περιλαμβάνουν το απόκομμα αριθ. 1 και το απόκομμα αριθ. 2, με τα αντίστοιχα στελέχη, στα οποία περιέχονται όλες απαραίτητες πληροφορίες. Ένα ζεύγος αποκομμάτων χρησιμοποιείται για κάθε έδαφος από το οποίο διέρχεται το εμπόρευμα. Κατά την έναρξη της μεταφοράς, το στέλεχος αριθ. 1 κατατίθεται στο τελωνείο προελεύσεως· η εκκαθάριση πραγματοποιείται μόλις επιστραφεί το στέλεχος αριθ. 2 από το τελωνείο εξόδου που βρίσκεται στο ίδιο τελωνειακό έδαφος. Η διαδικασία αυτή επαναλαμβάνεται για κάθε έδαφος από το οποίο διέρχεται το εμπόρευμα, με τη χρησιμοποίηση των διαφόρων ζευγών αποκομμάτων του ιδίου δελτίου.

7 Τα δελτία TIR τυπώνονται και διανέμονται από την International Road Transport Union (Διεθνή Ένωση Οδικών Μεταφορών, στο εξής: IRU), που εδρεύει στη Γενεύη. Η παράδοση στους χρήστες γίνεται από τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς κάθε κράτους μέλους που είναι εξουσιοδοτημένοι προς τούτο από τις διοικητικές αρχές των συμβαλλομένων μερών. Το δελτίο TIR χορηγείται από τον εγγυοδοτικό οργανισμό της χώρας προελεύσεως, ενώ η παρεχόμενη εγγύηση καλύπτεται από την IRU και από ασφαλιστικό όμιλο εγκατεστημένο στην Ελβετία (στο εξής: ασφαλιστικός όμιλος).

8 Το άρθρο 8 της Συμβάσεως TIR ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ο εγγυοδοτικός οργανισμός αναλαμβάνει την υποχρέωσιν καταβολής των απαιτητών εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων προσηυξημένων, εάν συντρέχη περίπτωσις, με τους τόκους υπερημερίας, οι οποίοι θα έδει να καταβληθούν, δυνάμει των τελωνειακών νόμων και κανονισμών της χώρας εις την οποίαν θα απεκαλύπτετο ανωμαλία τις αφορώσα εις την μεταφοράν διά δελτίου TIR. Ούτος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον μετά των οφειλετών των ως άνω προβλεπομένων ποσών εις την πληρωμήν των ποσών τούτων.

2. Όταν οι νόμοι και οι κανονισμοί συμβαλλομένου τινός μέρους δεν προβλέπουν την πληρωμήν εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων, επί των εις την ως άνω παράγραφον 1 προβλεπομένων περιπτώσεων, ο εγγυοδοτικός οργανισμός αναλαμβάνει να καταβάλη, υπό τους ιδίους όρους, ποσόν ίσον προς το ύψος των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών και φόρων, προσηυξημένον, εάν συντρέχη περίπτωσις, διά τόκων υπερημερίας.

3. Έκαστον συμβαλλόμενον μέρος καθορίζει, κατά δελτίον TIR, το μέγιστον ύψος των ποσών τα οποία δύνανται να απαιτηθούν εκ του εγγυοδοτικού οργανισμού, βάσει των διατάξεων των παραγράφων 1 και 2 ανωτέρω.

4. Ο εγγυοδοτικός οργανισμός είναι υπεύθυνος έναντι των αρχών της χώρας ένθα κείται το τελωνείον προελεύσεως, από του χρόνου αποδοχής του δελτίου TIR υπό

του τελωνείου. Εις τας εν συνεχεία χώρας διελεύσεως, διαρκούσης μιας πράξεως μεταφοράς εμπορευμάτων υπό το καθεστώς TIR, η ευθύνη αύτη άρχεται από της εισαγωγής των εμπορευμάτων [...]

5. Η ευθύνη του εγγυοδοτικού οργανισμού καλύπτει ουχί μόνον τα εν τω δελτίω TIR απαριθμούμενα εμπορεύματα, αλλ' ωσαύτως και τα εμπορεύματα άτινα, καίτοι μη απαριθμούμενα εν τω δελτίω ήθελον ανευρεθή εις το εσφραγισμένον τμήμα του οδικού οχήματος ή εις το εσφραγισμένον εμπορευματοκιβώτιον. Η τοιαύτη ευθύνη εις ουδέν έτερον εμπόρευμα εκτείνεται.

6. Προς καθορισμόν των εις τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αναφερομένων δασμών και φόρων, αι εις το δελτίον TIR διαλαμβανόμεναι ενδείξεις των εμπορευμάτων ισχύουν μέχρις αποδείξεως περί του εναντίου.

7. Οσάκις τα εις τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αναφερόμενα ποσά καθίστανται απαιτητά, αι αρμόδιαι αρχαί οφείλουν, όπως κατά το μέτρον του δυνατού, απαιτούν την πληρωμήν τούτων από το πρόσωπον ή τα πρόσωπα τα οποία είναι αμέσως οφειλέται των εν λόγω ποσών, προ της προβολής απαιτήσεως προς τον εγγυοδοτικόν οργανισμόν.»

9 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 της Συμβάσεως TIR:

«1. [Ε]πί περιπτώσεως μη εξοφλήσεως δελτίου TIR ή επί εξοφλήσεως γενομένης μετ' επιφυλάξεως, αι αρμόδιαι αρχαί δεν έχουν το δικαίωμα να απαιτήσουν από τον εγγυοδοτικόν οργανισμόν την πληρωμήν των εις τας παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 8 αναφερομένων ποσών, εάν εντός προθεσμίας ενός έτους από της ημερομηνίας χρεώσεως του δελτίου TIR υπό των αρχών τούτων, αύται δεν εγνωστοποίησαν εγγράφως τον οργανισμόν περί της μη εξοφλήσεως ή της μετά επιφυλάξεων εξοφλήσεως. Η διάταξις αύτη εφαρμόζεται και επί περιπτώσεως εξοφλήσεως επιτευχθείσης αντικανονικώς ή διά δόλου, οπότε η προθεσμία είναι δύο έτη.

2. Η απαίτησις πληρωμής των εν παραγράφοις 1 και 2 του άρθρου 8 αναφερομένων ποσών απευθύνεται προς τον εγγυοδοτικόν οργανισμόν ουχί ενωρίτερον από της παρελεύσεως τριών μηνών από της ημερομηνίας καθ' ην ο εν λόγω οργανισμός ειδοποιήθη ότι δεν εξωφλήθη το δελτίον, ότι τούτο εξωφλήθη μετ' επιφυλάξεων ή ότι η εξόφλησις επετεύχθη κατά αντικανονικόν τρόπον ή διά δόλου, ουχί δε βραδύτερον των δύο ετών από της αυτής ως άνω ημερομηνίας. Ουχ' ήττον, επί περιπτώσεων αίτινες ήχθησαν ενώπιον της δικαιοσύνης εντός της ανωτέρω προθεσμίας των δύο ετών, η απαίτησις πληρωμής απευθύνεται εντός προθεσμίας ενός έτους από της ημερομηνίας καθ' ην η δικαστική απόφασις καθίσταται εκτελεστή.

3. Διά την καταβολήν των απαιτητών ποσών παρέχεται εις τον εγγυοδοτικόν οργανισμόν προθεσμία τριών μηνών υπολογιζομένη από της ημερομηνίας της προς τούτον απευθυνθείσης απαιτήσεως προς πληρωμήν. Ο οργανισμός δικαιούται επιστροφής των καταβληθέντων ποσών, εάν εντός δύο ετών από της ημερομηνίας της απαιτήσεως πληρωμής διαπιστωθή κατά τρόπον ικανοποιούντα τας τελωνειακάς αρχάς, ότι ουδεμία διεπράχθη ανωμαλία καθ' όσον αφορά εις την υπό κρίσιν πράξιν μεταφοράς.»

Η κοινοτική τελωνειακή νομοθεσία

10 Το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) 719/91 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1991, σχετικά με τη χρήση στην Κοινότητα των δελτίων TIR και των δελτίων ΑΤΑ ως εγγράφων διαμετακόμισης (ΕΕ L 78, σ. 6), εφαρμοστέου από 1ης Ιανουαρίου 1992 έως 31η Δεκεμβρίου 1993, ορίζει:

«1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων της σύμβασης TIR και της σύμβασης ΑΤΑ όσον αφορά τους εγγυοδοτικούς οργανισμούς κατά τη χρήση δελτίου TIR ή δελτίου ΑΤΑ.

2. Σε περίπτωση που διαπιστωθεί ότι κατά τη διάρκεια ή επ' ευκαιρία μιας μεταφοράς εκτελούμενης βάσει δελτίου TIR, ή μιας πράξης διαμετακόμισης που πραγματοποιείται βάσει δελτίου ATA, διεπράχθη παράβαση ή παρατυπία σε συγκεκριμένο κράτος μέλος, τότε το κράτος μέλος αυτό εισπράττει τους δασμούς και τις λοιπές επιβαρύνσεις που είναι ενδεχομένως απαιτητές, σύμφωνα με τις κοινοτικές ή εθνικές του διατάξεις, με την επιφύλαξη της άσκησης ποινικής δίωξης.

3. Όταν δεν είναι δυνατό να προσδιορισθεί το έδαφος όπου η παράβαση ή η παρατυπία διαπράχθηκε, θεωρείται ότι η εν λόγω παράβαση ή παρατυπία διαπράχθηκε στο κράτος μέλος όπου αυτή διαπιστώθηκε, εκτός εάν, εντός προθεσμίας που θα καθοριστεί, προσκομιστεί απόδειξη, κατά την κρίση των αρμόδιων αρχών, για την κανονικότητα της πράξης ή του τόπου όπου πράγματι διαπράχθηκε η παράβαση ή παρατυπία.

[...]»

11 Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1593/91 της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 1991, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του κανονισμού 719/91 (ΕΕ L 148, σ. 11), εφαρμοστέου επίσης από 1ης Ιανουαρίου 1992 έως 31η Δεκεμβρίου 1993, ορίζει:

«1. Όταν διαπιστωθεί ότι, κατά τη διάρκεια ή με την ευκαιρία μεταφοράς βάσει δελτίου TIR ή πράξης διαμετακόμισης βάσει δελτίου ATA, διαπράττεται παράβαση ή παρατυπία, οι αρμόδιες αρχές κοινοποιούν αυτήν την παράβαση ή παρατυπία στον κάτοχο του δελτίου TIR ή του δελτίου ATA και στον εγγυοδοτικό οργανισμό, μέσα στην προθεσμία που προβλέπεται, ανάλογα με την περίπτωση, στο άρθρο 11, παράγραφος 1, της σύμβασης TIR ή στο άρθρο 6, παράγραφος 4, της σύμβασης ATA.

2. Η απόδειξη για την κανονικότητα της πράξης διαμετακόμισης υπό την κάλυψη δελτίου TIR ή δελτίου ATA, κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 719/91, πρέπει να προσκομίζεται εντός της προθεσμίας που προβλέπεται, ανάλογα με την περίπτωση, στο άρθρο 11, παράγραφος 2, της σύμβασης TIR και στο άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, της σύμβασης ATA.

[...]»

12 Τα άρθρα 10, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 719/91 και 2, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1593/91 αντικαταστάθηκαν, από 1ης Ιανουαρίου 1994, αντιστοίχως, με τα άρθρα 454, παράγραφοι 1 και 2, και 455, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός), με σχεδόν ταυτόσημο περιεχόμενο.

13 Κατά το άρθρο 457 του εκτελεστικού κανονισμού:

«Για την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 4, της σύμβασης TIR, σε περίπτωση που μια αποστολή εισέρχεται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας ή αρχίζει σε τελωνείο αναχώρησης το οποίο βρίσκεται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, ο εγγυοδοτικός οργανισμός καθίσταται ή είναι υπεύθυνος ενώπιον των τελωνειακών αρχών κάθε κράτους μέλους από το έδαφος του οποίου διέρχεται η αποστολή TIR, μέχρις ότου εξέλθει από το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, ή μέχρι το τελωνείο προορισμού που βρίσκεται στο έδαφος αυτό.»

Το καθεστώς των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων

14 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1552/89, που περιέχεται στον τίτλο 1 ο οποίος επιγράφεται «Γενικές διατάξεις», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β' της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ θεωρείται ως βεβαιωθείσα όταν η αρμόδια υπηρεσία του κράτους μέλους ανακοινώσει το οφειλόμενο ποσό στον οφειλέτη. Η ανακοίνωση αυτή πραγματοποιείται μόλις ο οφειλέτης γίνει γνωστός και το ποσό της απαίτησης μπορεί να υπολογιστεί από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, αφού τηρηθούν όλες οι εφαρμοστέες εν προκειμένω κοινοτικές διατάξεις.

[...]»

15 Το άρθρο 3, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1552/89, που εντάσσεται στον ίδιο τίτλο Ι, ορίζει:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα ώστε τα δικαιολογητικά που αναφέρονται στη βεβαίωση και στην απόδοση των ιδίων πόρων να διατηρούνται επί τρία τουλάχιστον ημερολογιακά έτη από το τέλος του έτους στο οποίο αναφέρονται τα δικαιολογητικά αυτά.

Σε περίπτωση που ο έλεγχος που πραγματοποιεί η εθνική διοίκηση μόνη της ή από κοινού με την Επιτροπή στα δικαιολογητικά που αφορούν κάποια βεβαίωση

αποκαλύψει την ανάγκη να διορθωθεί η τελευταία, τα εν λόγω δικαιολογητικά διατηρούνται πέραν της προθεσμίας που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο για το χρονικό διάστημα που επιτρέπει την πραγματοποίηση της διόρθωσης και τον έλεγχο της τελευταίας.»

16 Το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1552/89, που περιέχεται στον τίτλο ΙΙ ο οποίος επιγράφεται «Λογιστική καταχώρηση των ιδίων πόρων» ορίζει τα εξής:

«1. Λογαριασμοί των ιδίων πόρων, υποδιαιρούμενοι κατά είδος αυτών, τηρούνται στο Δημόσιο Ταμείο κάθε κράτους μέλους ή στον οργανισμό που ορίζεται από αυτό.

2. α) Οι απαιτήσεις που βεβαιώνονται σύμφωνα με το άρθρο 2 καταχωρούνται στα λογιστικά βιβλία [συνήθως αποκαλούμενα "λογιστική Α"] υπό την επιφύλαξη του στοιχείου β΄ της παρούσας παραγράφου, το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τον οποίο βεβαιώθηκε η απαίτηση.

β) Οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί αλλά δεν έχουν καταχωρηθεί στα λογιστικά βιβλία που αναφέρονται στο στοιχείο α΄ διότι δεν έχουν ακόμα εισπραχθεί και δεν έχει συσταθεί γι' αυτές καμία ασφάλεια, καταχωρούνται, εντός της προθεσμίας του στοιχείου α΄, σε χωριστά λογιστικά βιβλία [συνήθως αποκαλούμενα "λογιστική Β"]. Τα κράτη μέλη μπορούν να ενεργήσουν κατά τον ίδιο τρόπο σε περίπτωση που οι απαιτήσεις που έχουν βεβαιωθεί και καλύπτονται από εγγυήσεις αποτελούν αντικείμενο αμφισβήτησης και ενδέχεται να υποστούν μεταβολές, συνεπεία αντιδικίας.»

17 Το άρθρο 9 των κανονισμών 1552/89, το οποίο περιέχεται στον τίτλο III που επιγράφεται «Απόδοση των ιδίων πόρων», έχει ως ακολούθως:

«1. Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.

Δεν καταβάλλονται έξοδα για το λογαριασμό αυτό.

2. Τα εγγεγραμμένα ποσά μετατρέπονται από την Επιτροπή και εμφανίζονται στα λογιστικά της βιβλία [...]»

18 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 που περιέχεται στον ίδιο τίτλο III:

«Αφού αφαιρεθεί το 10 % του ποσού των ιδίων πόρων για έξοδα είσπραξης σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, η εγγραφή των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της απόφασης αυτής διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2.

Πάντως για τις απαιτήσεις που βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β΄ καταχωρούνται [στη Λογιστική Β], η εγγραφή πρέπει να γίνει το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δευτέρου μήνα που ακολουθεί τον μήνα της είσπραξης των απαιτήσεων.»

19 Το άρθρο 11 του κανονισμού 1552/89, το οποίο περιέχεται στον τίτλο III, προβλέπει τα ακόλουθα:

«Κάθε καθυστέρηση στις εγγραφές του λογαριασμού που αναφέρεται στο άρθρο 9 παράγραφος 1 δημιουργεί, για το συγκεκριμένο κράτος μέλος, την υποχρέωση καταβολής τόκων με επιτόκιο ίσο προς το επιτόκιο που εφαρμόζεται κατά την ημέρα της λήξης στη χρηματαγορά του οικείου κράτους μέλους για τις βραχυπρόθεσμες χρηματοδοτήσεις, προσαυξημένο κατά 2 μονάδες. Το επιτόκιο αυτό αυξάνεται κατά 0,25 μονάδες κατά μήνα καθυστέρησης. Το αυξημένο κατ' αυτόν τον τρόπο επιτόκιο εφαρμόζεται για όλη την περίοδο υπερημερίας.»

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

20 Κατά την Επιτροπή, στο πλαίσιο ελέγχου που πραγματοποίησαν υπάλληλοί της στη διεύθυνση τελωνείων του Ρότερνταμ (Κάτω Χώρες) στις 2 Οκτωβρίου 1997, επισημάνθηκε καθυστερημένη βεβαίωση ιδίων πόρων προερχομένων από τελωνειακούς δασμούς. Οι βεβαιώσεις αυτές αφορούσαν μη εκκαθαρισμένα δελτία TIR, τα οποία είχαν χρεωθεί κατά τα έτη 1991 έως 1993 και για τα οποία οι ολλανδικές αρχές απέστειλαν καθυστερημένα τις ειδοποιήσεις πληρωμής, καθόσον, στις 15 διαπιστωθείσες περιπτώσεις, οι ειδοποιήσεις αυτές εκδόθηκαν δυόμισι έτη, κατά μέσον όρο, μετά τη χρέωση αυτών των δελτίων, μολονότι οι αρμόδιες αρχές είχαν διαπιστώσει ότι το υπ' αριθ. 2 απόκομμα αυτών των δελτίων δεν είχε επιστραφεί στο τελωνείο προελεύσεως.

21 Με το από 18 Δεκεμβρίου 1997 έγγραφο, η Επιτροπή ενημέρωσε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αναφορικά με τις διαπιστώσεις της αυτές, κατόπιν δε, με τα από 9 Μαρτίου 1998 και από 6 Ιανουαρίου 2000 έγγραφα, η Επιτροπή ζήτησε από το εν λόγω κράτος μέλος να της αποδώσει το ποσό των 267 682,43 ολλανδικών φιορινίων (NLG) που αντιπροσωπεύει τόκους υπερημερίας δυνάμει του άρθρου 11 του

κανονισμού 1552/89. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, για τον υπολογισμό αυτών των τόκων υπερημερίας, στηρίχθηκε στην προβλεπόμενη κατ' ανώτατο όριο προθεσμία των δεκαπέντε μηνών για την ανακοίνωση των απαιτήσεων στον υπόχρεο από της θεωρήσεως των εν λόγω εγγράφων, η οποία προκύπτει από το άρθρο 455 του εκτελεστικού κανονισμού και από το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR.

22 Με τις από 15 Απριλίου 1998 και από 7 Μαρτίου 2000 απαντήσεις τους, οι ολλανδικές αρχές απέρριψαν το αίτημα καταβολής τόκων υπερημερίας με το επιχείρημα ότι το αίτημα αυτό είναι νομικώς αβάσιμο και ότι, δυνάμει του άρθρου 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1552/89, η αξίωση αυτή έχει, εξάλλου, παραγραφεί, όσον αφορά ορισμένες από τις υποθέσεις για τις οποίες επρόκειτο, μία από τις οποίες ανάγεται στο 1986.

23 Όσον αφορά την προβαλλόμενη καθυστέρηση που διαπίστωσαν οι υπάλληλοι της Επιτροπής, οι ολλανδικές αρχές υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται καμία νομική βάση που να επιτρέπει την είσπραξη από κάτοχο εγγράφου TIR πριν από την περάτωση της διαδικασίας έρευνας. Επομένως, η λογιστική εγγραφή των οφειλομένων ποσών δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί πριν από την ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας έρευνας. Κατά συνέπεια, η υπέρβαση της τρίμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR, εν αναμονή των πορισμάτων των ερευνών, δεν μπορεί, κατά την άποψη των αρχών αυτών, να θεωρηθεί ως καθυστερημένη λογιστική εγγραφή συνεπαγόμενη την υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας.

24 Διαφωνούσα με τα επιχειρήματα αυτά των ολλανδικών αρχών, η Επιτροπή απηύθυνε, στις 18 Οκτωβρίου 2002, έγγραφο οχλήσεως στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών. Στο έγγραφο αυτό, εκθέτει την επιχειρηματολογία της στηρίζοντάς την στις εφαρμοστέες κατά την περίοδο 1991 έως 1993 διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας, αναφορικά με τις καθυστερήσεις αποδόσεως ιδίων πόρων λόγω της παρατεταμένης αδράνειας των ολλανδικών διοικητικών αρχών όσον αφορά τις πράξεις TIR στις οποίες αναφέρεται η παρούσα διαδικασία. Λόγω της δυσχέρειας καθορισμού συγκεκριμένης ημερομηνίας για τους τόκους υπερημερίας που αφορούν πράξεις TIR διενεργηθείσες πριν από το 1992, η Επιτροπή φρονεί ότι δεν οφείλονται τόκοι

υπερημερίας για την περίοδο αυτή λόγω της μη υπάρξεως επιτακτικής προθεσμίας για την είσπραξη των σχετικών δασμών, θεωρεί, όμως, ότι οι ολλανδικές αρχές δεν έπραξαν τα δέοντα για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας. Όσον αφορά τις μετά την 1η Ιανουαρίου 1992 πράξεις TIR, το εν λόγω θεσμικό όργανο ζητεί από τις ολλανδικές αρχές να καταβάλουν αμελλητί, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 1552/89, τόκους υπερημερίας ύψους 110 239,17 ευρώ.

25 Με την από 19 Δεκεμβρίου 2002 απάντησή τους, οι ολλανδικές αρχές ενέμειναν στην άποψή τους.

26 Στις 11 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη όπου επαναλαμβάνει την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε στο έγγραφο οχλήσεως. Κάλεσε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την αιτιολογημένη γνώμη εντός προθεσμίας δύο μηνών από της παραλαβής της. Η κυβέρνηση του εν λόγω κράτους μέλους απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη με έγγραφο της 10ης Σεπτεμβρίου 2003, όπου επαναλαμβάνει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

Επί της προσφυγής

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Έχει επέλθει παραγραφή δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 1552/89, το οποίο

επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διατηρούν τα δικαιολογητικά που αφορούν τη διαπίστωση και τη διάθεση ιδίων πόρων τουλάχιστον επί τρία ημερολογιακά έτη από της λήξεως του έτους στο οποίο αναφέρονται τα δικαιολογητικά αυτά. Επομένως, η Επιτροπή έχει στη διάθεσή της την ίδια προθεσμία για να προσφύγει κατά κράτους μέλους, δεδομένου ότι, σε αντίθετη περίπτωση, το κράτος αυτό δεν θα διαθέτει κανένα μέσο άμυνας. Εν προκειμένω, εφόσον δεν υφίσταται νομική βάση για την παράταση αυτής της προθεσμίας, η οποία προβλέπεται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία ο διεξαχθείς εντός της ίδιας προθεσμίας έλεγχος της Επιτροπής καταλήξει σε διόρθωση, οι ολλανδικές αρχές είχαν υποχρέωση να διατηρήσουν τα δικαιολογητικά τα σχετικά με τις περιόδους που αφορά η παρούσα διαδικασία το αργότερο μέχρι τη λήξη του 1997. Το γεγονός ότι οι ολλανδικές αρχές δεν είχαν προβεί ακόμη στην καταστροφή των δικαιολογητικών ουδόλως επηρεάζει την εφαρμογή προθεσμίας παραγραφής.

29 Επίσης, το αίτημα της Επιτροπής είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτο, καθόσον αφορά την περίοδο μέχρι την 1ην Ιανουαρίου 1992, καθόσον η Επιτροπή δεν έχει κανένα συμφέρον να ασκήσει προσφυγή όσον αφορά την περίοδο αυτή. Εκτιμώντας ότι δεν υφίσταται υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας για την περίοδο αυτή, η Επιτροπή αποβλέπει αποκλειστικώς στην εκ μέρους του Δικαστηρίου αναγνώριση του ότι οι ολλανδικές αρχές βεβαίωσαν και κατέβαλαν καθυστερημένα τους οφειλόμενους ιδίους πόρους. Ένα τέτοιο αίτημα πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, δεδομένου ότι η επ' αυτού απόφαση δεν μπορεί να μεταβάλει τη νομική κατάσταση του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

30 Απαντώντας στον πρώτο λόγο απαραδέκτου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 1552/89 αποσκοπεί αποκλειστικώς στην επιβολή της υποχρεώσεως διατηρήσεως των δικαιολογητικών, για περίοδο «τουλάχιστον» τριών ετών, χωρίς να τάσσει προθεσμία παραγραφής για την είσπραξη των ιδίων πόρων. Ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι το άρθρο 3 ορίζει προθεσμία παραγραφής δεν συντρέχει εν προκειμένω υπέρβαση της προθεσμίας αυτής, καθόσον οι ολλανδικές αρχές ενημερώθηκαν προ της λήξεώς της σχετικά με τις καθυστερήσεις. Πράγματι, η Επιτροπή ενημέρωσε σχετικώς τις ολλανδικές αρχές με το από 18 Δεκεμβρίου 1997 έγγραφο, ενώ η αίτηση καταβολής τόκων υπερημερίας που απέστειλε η

Επιτροπή αφορούσε τα χρεωθέντα κατά το 1993 δελτία TIR, για τα οποία η βεβαίωση και η πραγματική απόδοση έγιναν κατά τα έτη 1994 και 1995. Δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 1552/89, τα δικαιολογητικά που αφορούσαν τους βεβαιωθέντες κατά τα έτη 1994 και 1995 ιδίους πόρους έπρεπε να διατηρηθούν μέχρι της λήξεως των ετών 1997 και 1998, αντιστοίχως. Εξάλλου, η κατά το εν λόγω άρθρο 3 προθεσμία μπορεί να παραταθεί σε περίπτωση που απαιτείται διόρθωση των σχετικών βεβαιώσεων. Επομένως, εφόσον τα πορίσματα του ελέγχου που διενέργησε η Επιτροπή καθιστούσαν αναγκαίες τέτοιου είδους διορθώσεις, δεν τίθεται ζήτημα παραγραφής.

31 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ιδιομορφία της κατά το άρθρο 226 ΕΚ διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως παρέχει ακριβώς τη δυνατότητα διαπιστώσεως της μη τηρήσεως εκ μέρους κράτους μέλους των υποχρεώσεών του, χωρίς τούτο να μεταβάλει τη νομική του κατάσταση.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο απαραδέκτου, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, αντιθέτως προς την άποψη που υποστήριξε η Ολλανδική Κυβέρνηση, το άρθρο 3 του κανονισμού 1552/89 δεν προβλέπει προθεσμία παραγραφής για την είσπραξη των ιδίων πόρων. Αποκλειστικός σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να επιβάλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση διατηρήσεως των δικαιολογητικών που αφορούν τη βεβαίωση και την απόδοση των ιδίων πόρων κατά τη διάρκεια μιας οριζόμενης κατ' ελάχιστο όριο περιόδου, η οποία μπορεί να παραταθεί, αν παραστεί ανάγκη, κατά τον χρόνο που απαιτείται για τη διόρθωση και τον έλεγχο αυτής όταν από τον έλεγχο που πραγματοποιούν οι εθνικές αρχές, μόνες τους ή από κοινού με την Επιτροπή, ανακύπτει η ανάγκη μιας τέτοιας διορθώσεως. Η χρησιμοποίηση της λέξεως «τουλάχιστον», όσον αφορά τη τριετή περίοδο διατηρήσεως των δικαιολογητικών, αποτελεί στοιχείο που επιβεβαιώνει ότι η πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη δεν ήταν η θέσπιση προθεσμίας παραγραφής.

33 Επίσης, δεν αμφισβητείται ότι οι ολλανδικές αρχές δεν προέβησαν στην καταστροφή των δικαιολογητικών των σχετικών με τις πράξεις τις οποίες αφορά η παρούσα διαδικασία και, επομένως, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν μπορεί να προβάλει προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας.

34 Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

35 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου, που αντλείται από την έλλειψη συμφέροντος διαπιστώσεως παραβάσεως όσον αφορά τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1992 χρόνο, λόγω της ελλείψεως αιτήματος καταβολής τόκων υπερημερίας, αρκεί η υπόμνηση ότι η μη τήρηση από κράτος μέλος υποχρεώσεως επιβαλλομένης από κανόνα κοινοτικού δικαίου συνιστά, αυτή καθεαυτή, παράβαση (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Ιουνίου 2003, C-363/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2003, σ. I-5767, σκέψη 47).

36 Δεδομένου ότι ο λόγος αυτός είναι επίσης αβάσιμος, πρέπει να απορριφθεί και να κριθεί ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή στο σύνολό της.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα κράτη μέλη πρέπει με επιμέλεια να προβαίνουν στην είσπραξη των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων και στην ταχεία απόδοση τους. Στο πλαίσιο εφαρμογής της Συμβάσεως TIR, τούτο σημαίνει ότι πρέπει να διαπιστώ-

νουν, μόλις αυτό καταστεί δυνατό μετά τη χρέωση ενός δελτίου TIR, αν έχει διαπραχθεί κάποια παρατυπία σχετικά με την αντίστοιχη μεταφορά. Αν διαπιστωθεί παρατυπία, οφείλουν να ενημερώσουν τον χρήστη και, μετά την εκπνοή της προθεσμίας κατά τη διάρκεια της οποίας μπορεί αυτός να αποδείξει ότι η μεταφορά διεξήχθη νομοτύπως και ότι η παρατυπία έχει διαπραχθεί αλλού, τα κράτη μέλη οφείλουν να προβούν στην είσπραξη των σχετικών απαιτήσεων.

38 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, στην παρούσα υπόθεση, διακρίνει μεταξύ του προ της 1ης Ιανουαρίου 1992 χρόνου και του μετά την ημερομηνία αυτή χρόνου, μέχρι το 1994, εξυπακουομένου ότι καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου είχε εφαρμογή το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR. Ως προς τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1992 χρόνο, δεν απαιτεί από την Ολλανδική Κυβέρνηση την καταβολή τόκων υπερημερίας. Πράγματι, κατά την Επιτροπή, μέχρι της ημερομηνίας αυτής, εφαρμογή είχε μόνον το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR και δεν ήταν δυνατός ο προσδιορισμός ακριβούς ημερομηνίας κατά την οποία οι αρμόδιες αρχές όφειλαν να προβούν στην είσπραξη, καθόσον η Σύμβαση TIR, η οποία δεν αφορά τον χρήστη του συστήματος, αλλά τον εγγυοδοτικό οργανισμό, δεν προβλέπει προθεσμία για την ανακοίνωση της παρατυπίας στον χρήστη του συστήματος ούτε προθεσμία εντός της οποίας αυτός οφείλει να αποδείξει ότι η παράβαση διαπράχθηκε αλλού ή ότι ουδόλως διαπράχθηκε. Πάντως, οι ολλανδικές αρχές δεν επέδειξαν την απαιτούμενη προσοχή για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας. Τα κράτη μέλη, όμως, υποχρεούνται να πράττουν επιμελώς τα αναγκαία για την ταχεία βεβαίωση των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων. Στην περίπτωση κατά την οποία εντός των ημερών που ακολουθούν την προβλεπομένη περάτωση της υλικής πράξεως της μεταφοράς δεν περιέλθει στο τελωνείο στο οποίο χρεώθηκε το δελτίο TIR το υπ' αριθ. 2 απόκομμα αυτού, ούτε κάποιο άλλο έγγραφο, οι αρμόδιες αρχές οφείλουν εγκαίρως να προβούν στη λήψη των απαιτούμενων μέτρων προς διασφάλιση των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας. Στις περιπτώσεις που αφορά η παρούσα υπόθεση, οι ειδοποιήσεις πληρωμής απεστάλησαν αφού παρήλθε χρόνος κυμαινόμενος μεταξύ δύο ετών και τεσσεράμισι μηνών και δύο ετών και δέκα μηνών από της χρεώσεως του δελτίου TIR. Μια τέτοια περίοδος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνάδουσα με την απαιτούμενη επιμέλεια.

39 Αντιθέτως, όσον αφορά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1992 έως 31ης Δεκεμβρίου 1993, η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα άρθρα 10 του κανονισμού 719/91

και 2 του κανονισμού 1593/91, σε συνδυασμό με το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR, προβλέπουν ειδικές προθεσμίες εντός των οποίων τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν τα αναγκαία για τη διαπίστωση των παραβάσεων μέτρα. Ο χρόνος ενάρξεως και η διάρκεια της «προθεσμίας που θα καθοριστεί», εντός της οποίας μπορεί να προσκομιστεί η απόδειξη του νομοτύπου της πράξεως ή του τόπου όπου διαπράχθηκε η παράβαση ή η παρατυπία σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 719/91, μπορούν να συναχθούν από το άρθρο 2 του κανονισμού 1593/91, σε συνδυασμό με το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR.

40 Κατά την άποψη της Επιτροπής, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το τελωνείο αναχωρήσεως, αν δεν λάβει εντός της ταχθείσας προθεσμίας (η οποία ορίστηκε σε ένα μήνα με την αιτιολογημένη γνώμη) το υπ' αριθ. 2 απόκομμα του δελτίου TIR ή οποιοδήποτε άλλο έγγραφο του τελωνείου αναχωρήσεως, οφείλει να ενημερώσει τον χρήστη του συστήματος και τον εγγυοδοτικό οργανισμό εντός προθεσμίας ενός έτους από της χρεώσεως του δελτίου, προθεσμίας η οποία είναι διετής σε περίπτωση άρσεως της χρεώσεως δελτίου TIR το οποίο αποκτήθηκε κατά καταχρηστικό ή δόλιο τρόπο. Ο ενδιαφερόμενος έχει στη διάθεσή του τρεις μήνες προκειμένου να αποδείξει την έλλειψη παρατυπίας ή τον τόπο όπου αυτή πράγματι διαπράχθηκε. Αν δεν προσκομιστεί σχετική απόδειξη, θεωρείται ότι η παρατυπία διαπράχθηκε στο κράτος μέλος εντός του οποίου βρίσκεται το τελωνείο αναχωρήσεως, αυτό δε το κράτος οφείλει να προβεί στην είσπραξη της τελωνειακής οφειλής.

41 Κατά την Επιτροπή, η παρεχόμενη στα κράτη μέλη δυνατότητα να επιλέξουν να μην προβούν σε είσπραξη στην εγγύτερη δυνατή ημερομηνία προς την του άρθρου 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR, αλλά μεταγενέστερη, πριν από την εκπνοή της κατ' ανώτατο όριο προθεσμίας των δύο ετών που προβλέπει η διάταξη αυτή, έχει σημασία μόνο για τη σχέση μεταξύ των αρχών αυτού του κράτους και του οφειλέτη. Στο πλαίσιο του συστήματος των ιδίων πόρων, η ανακοίνωση στον οφειλέτη πρέπει να γίνει ευθύς ως αυτός καταστεί γνωστός και μόλις καθοριστεί το ποσό της οφειλής, χρονικό σημείο που συμπίπτει με εκείνο κατά το οποίο οι αρμόδιες αρχές μπορούν να προβούν στην είσπραξη δυνάμει της εφαρμοστέας κοινοτικής νομοθεσίας. Προφανής βούληση του κοινοτικού νομοθέτη είναι η δημιουργία συστήματος που να καθιστά δυνατή την προσκόμιση της νομικής αποδείξεως περί της παρατυπίας μιας πράξεως TIR ευθύς μετά την ανακάλυψη της πρώτης ενδείξεως περί της υπάρξεως μιας τέτοιας παρατυπίας.

42 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89, απαίτηση των Κοινοτήτων επί των σχετικών ιδίων πόρων βεβαιώνεται ευθύς ως το ύψος της απαιτήσεως ανακοινωθεί από την αρμόδια υπηρεσία του κράτους μέλους στον οφειλέτη. Η ανακοίνωση αυτή γίνεται ευθύς ως καταστεί γνωστός ο οφειλέτης και οι αρμόδιες διοικητικές αρχές μπορούν να υπολογίσουν το ύψος της απαιτήσεως, τηρουμένων όλων των εφαρμοστέων σχετικώς διατάξεων της κοινοτικής νομοθεσίας. Καθόσον από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι οι αρμόδιες αρχές μπορούν το αργότερο μετά ένα έτος και τρεις μήνες από της χρεώσεως του δελτίου TIR να προβούν στην είσπραξη και ότι τόσο ο οφειλέτης όσο και το ύψος της απαιτήσεως πρέπει, επίσης, να θεωρούνται γνωστά το αργότερο κατά τη λήξη αυτής της προθεσμίας, η κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 ανακοίνωση πρέπει να γίνει το αργότερο 15 μήνες μετά την χρέωση του δελτίου. Μετά την εκπνοή της προθεσμίας αυτής πρέπει να θεωρείται βεβαιωθείσα η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των σχετικών ιδίων πόρων.

43 Κατά την Επιτροπή, τα κράτη μέλη υποχρεούνται, στη γενική λογιστική που τηρούν, να αναγράφουν τις βεβαιωθείσες απαιτήσεις προς πίστωση του λογαριασμού της Επιτροπής την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η του δευτέρου μήνα μετά την κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 βεβαίωση, στην περίπτωση κατά την οποία, όπως εν προκειμένω, το οικείο κράτος μέλος δεν τηρεί χωριστή λογιστική (λογιστική Β), κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού. Η εγγραφή των ιδίων πόρων πρέπει να γίνει το αργότερο εντός της ίδιας εργάσιμης ημέρας (άρθρο 10 του κανονισμού 1552/89), επομένως δε, εν προκειμένω, οφείλεται, επίσης, καταβολή τόκων υπερημερίας δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού αυτού, δεδομένου ότι οι ολλανδικές αρχές απέδωσαν με καθυστέρηση στην Επιτροπή τους σχετικούς ίδιους πόρους, καθόσον προέβησαν στην είσπραξη τους, κατά μέσον όρο, ένα έτος μετά την εκπνοή της κατ' ανώτατο όριο προθεσμίας των 15 μηνών.

44 Η Ολλανδική Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι, όσον αφορά τον προ του 1992 χρόνο, εφαρμογή έχει μόνον το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR, μολονότι η διάταξη αυτή δεν ορίζει προθεσμία για την είσπραξη της τελωνειακής οφειλής από τα κράτη μέλη. Η Επιτροπή δεν διευκρινίζει τι εννοεί ως επιμέλεια ούτε προσδιορίζει συγκεκριμένα την προβαλλόμενη παράβαση, την οποία και δεν αποδεικνύει. Επίσης, δεν

υφίσταται νομική βάση για την είσπραξη προ της περατώσεως της διαδικασίας έρευνας προς διαπίστωση παραβάσεως ή παρατυπίας. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί νομίμως να παρέλθει χρόνος πλέον των δύο ετών μεταξύ της χρεώσεως του δελτίου και της αποστολής της ειδοποιήσεως πληρωμής.

45 Όσον αφορά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1992 έως 31 Δεκεμβρίου 1993, η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προθεσμίες που η Επιτροπή θεωρεί ότι έχουν εφαρμογή —εκτός του ότι δεν αφορούν τις σχέσεις των τελωνειακών αρχών με την Επιτροπή, αλλά μόνον τις σχέσεις των αρχών αυτών με τους πολίτες— είναι αδύνατο να τηρηθούν στην πράξη. Όπως προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89, οι αρχές των κρατών μελών δεν υποχρεούνται να αναγράφουν στον λογαριασμό της Επιτροπής τα οφειλόμενα ποσά και να προβαίνουν στην είσπραξη των απαιτήσεων αυτών πριν από την περάτωση της διαδικασίας έρευνας (δηλαδή, τη διαδικασία της εκ των υστέρων εισπράξεως). Μέχρι του χρονικού αυτού σημείου, το οικείο κράτος μέλος δεν έχει τη δυνατότητα διαπιστώσεως της παρατυπίας, του τόπου διαπράξεώς της, της γενέσεως της τελωνειακής οφειλής, του αρμόδιου κράτους και του ποσού των απαιτήσεων. Το γεγονός και μόνον ότι δεν έλαβε το υπ' αριθ. 2 απόκομμα του δελτίου TIR θα μπορούσε ίσως να αποτελέσει τεκμήριο παρατυπίας, ενώ η προς είσπραξη αρμοδιότητα γεννάται από του προσδιορισμού της παρατυπίας και του τόπου διαπράξεώς της.

46 Επίσης, κατά τις ολλανδικές αρχές, από το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1593/91, σε συνδυασμό με το άρθρο 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR, προκύπτει ότι ο κάτοχος δελτίου TIR πρέπει να έχει στη διάθεσή του τουλάχιστον τρεις μήνες και, κατ' ανώτατο όριο, δύο έτη προκειμένου να αποδείξει το νομότυπο της μεταφοράς. Η Επιτροπή κακώς μετατρέπει την κατ' ελάχιστον όριο προθεσμία του άρθρου 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR σε μία κατ' ανώτατο όριο προθεσμία. Δεν πρέπει μόνο να παρασχεθεί στον δικαιούχο η δυνατότητα να προσκομίσει την απαιτούμενη απόδειξη, αλλά και στο οικείο κράτος μέλος πρέπει να παρασχεθεί ο απαιτούμενος χρόνος για τον έλεγχο της ακρίβειας των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων.

47 Σε περίπτωση που γίνει δεκτή η υποστηριζόμενη από την Επιτροπή άποψη, η Ολλανδική Κυβέρνηση επικαλείται εξαιρετικές περιστάσεις για την κρίσιμη περίοδο, συγκεκριμένα, τις δυσχέρειες ορθής εφαρμογής του συστήματος TIR.

48 Όσον αφορά την ερμηνεία των άρθρων 10 και 11 του κανονισμού 1552/89, η κυβέρνηση αυτή υποστηρίζει ότι, εξ ορισμού, κατά την εκπνοή της τρίμηνης προθεσμίας δεν είναι γνωστά όλα τα στοιχεία, με αποτέλεσμα να μην υφίσταται υποχρέωση εγγραφής στον λογαριασμό της Επιτροπής κατά το χρονικό αυτό σημείο. Επομένως, δεν υφίσταται, αντιστοίχως, η υποχρέωση ανακοινώσεως στον οφειλέτη. Η κυβέρνηση αυτή καταλήγει ότι ούτε περίπτωση καθυστερημένης εγγραφής της τελωνειακής οφειλής στον λογαριασμό της Επιτροπής συντρέχει ούτε, κατά συνέπεια, καθυστερημένη απόδοση ιδίων πόρων στην Επιτροπή, οπότε δεν τίθεται ζήτημα τόκων οφειλομένων δυνάμει του άρθρου 11 του ιδίου κανονισμού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

49 Επιβάλλεται, αρχικώς να εξεταστεί η αιτίαση της Επιτροπής που αφορά την περίοδο κατά την οποία είχαν εφαρμογή οι ειδικές διατάξεις των κανονισμών 719/91 και 1593/91 περί εισπράξεως της τελωνειακής οφειλής.

— Επί των δελτίων TIR που χρεώθηκαν από 1ης Ιανουαρίου 1992 έως 31 Δεκεμβρίου 1993

50 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 719/91, αν διαπιστωθεί ότι, κατά τη διάρκεια ή επ' ευκαιρία μεταφοράς υπό την κάλυψη δελτίου TIR, έχει διαπραχθεί παράβαση ή παρατυπία εντός συγκεκριμένου κράτους μέλους, η είσπραξη των δασμών και άλλων ενδεχομένως απαιτητών επιβαρύνσεων πραγματοποιείται από αυτό το κράτος μέλος σύμφωνα με τις κοινοτικές ή εθνικές διατάξεις, υπό την επιφύλαξη ασκήσεως ποινικής διώξεως. Στην περίπτωση αυτή, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1593/91, οι τελωνειακές αρχές κοινοποιούν αυτή την παράβαση ή παρατυπία στον κάτοχο του δελτίου TIR και στον εγγυοδοτικό οργανισμό εντός της προθεσμίας του άρθρου 11, παράγραφος 1, της Συμβάσεως TIR, ήτοι εντός προθεσμίας ενός έτους από της ημερομηνίας χρεώσεως του δελτίου TIR από τις αρχές αυτές σε περίπτωση μη εξοφλήσεως, προθεσμίας η οποία είναι διετής σε περίπτωση εξοφλήσεως επιτευχθείσας αντικανονικώς ή διά δόλου.

51 Δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR, η απαίτηση προς πληρωμή αποστέλλεται στον εγγυοδοτικό οργανισμό το νωρίτερο τρεις μήνες από της κοινοποιήσεως της μη εξοφλήσεως ή της επιτευχθείσας αντικανονικώς ή διά δόλου εξοφλήσεως και το αργότερο δύο έτη από της ίδιας αυτής ημερομηνίας, πλην των περιπτώσεων οι οποίες έφθασαν στα δικαστήρια εντός της προμνησθείσας προθεσμίας των δύο ετών, οπότε η αίτηση προς πληρωμή αποστέλλεται εντός προθεσμίας ενός έτους από της ημερομηνίας κατά την οποία η δικαστική απόφαση καθίσταται εκτελεστή.

52 Από τη συνδυασμένη ανάγνωση των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι η απαίτηση πληρωμής της τελωνειακής οφειλής πρέπει, σε περίπτωση μη εξοφλήσεως, να αποστέλλεται, καταρχήν, το αργότερο τρία έτη από της ημερομηνίας χρεώσεως του δελτίου TIR, η δε προθεσμία αυτή παρατείνεται σε τέσσερα έτη σε περίπτωση διά δόλου επιτευχθείσας εξοφλήσεως.

53 Το άρθρο 8, παράγραφος 7, της Συμβάσεως TIR διευκρινίζει ότι οι αρμόδιες αρχές οφείλουν, στο μέτρο του δυνατού, να απαιτούν την πληρωμή από το πρόσωπο που είναι απ' ευθείας υπόχρεο για τη συγκεκριμένη οφειλή, πριν υποβάλουν σχετικό αίτημα στον εγγυοδοτικό οργανισμό. Επίσης, από τα άρθρα 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 719/91 και 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 1593/91, καθόσον δεν διακρίνουν μεταξύ του κατόχου δελτίου TIR και του εγγυοδοτικού οργανισμού όσον αφορά τη δυνατότητα προσκομίσεως της αποδείξεως περί του νομοτύπου της μεταφοράς που έγινε υπό την κάλυψη δελτίου TIR, προκύπτει ότι οι προμνησθείσες προθεσμίες των τριών και των τεσσάρων ετών εφαρμόζονται τόσο έναντι του κατόχου όσο και έναντι του εγγυοδοτικού οργανισμού (βλ., υπό αυτήν την έννοια, αναφορικά με τα άρθρα 454 και 455 του εκτελεστικού κανονισμού, μεταξύ άλλων, απόφαση της 23ης Μαρτίου 2000, C-310/98 και C-406/98, Met-Trans και Sagpol, Συλλογή 2000, σ. I-1797, σκέψη 49).

54 Πρέπει, ωστόσο, να διευκρινιστεί ότι, εφόσον σκοπός του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1593/91 είναι η εξασφάλιση της ενιαίας και συνεπούς εφαρμογής των διατάξεων περί εισπράξεως της τελωνειακής οφειλής ώστε να επιτυγχάνεται η ταχεία και η αποτελεσματική απόδοση των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (βλ., κατ' αναλογίαν, ιδίως προμνησθείσα απόφαση της 14ης Απριλίου 2005, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-460/01, Συλλογή 2005, σ. I-2613, σκέψεις 60, 63, 69 και 70), η κοινοποίηση της παραβάσεως ή της παρατυπίας πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να γίνεται το ταχύτερο δυνατόν, ήτοι μόλις οι τελωνειακές αρχές λάβουν γνώση της εν λόγω παραβάσεως ή παρατυπίας και, επομένως, ενδεχομένως και όπως εν προκειμένω σε τουλάχιστον 31 περιπτώσεις, πολύ πριν από την εκπνοή των κατ' ανώτατο όριο προθεσμιών, αντιστοίχως, του ενός έτους και, σε περίπτωση δόλου, των δύο ετών, τις οποίες προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, της Συμβάσεως TIR.

55 Για τους ίδιους λόγους, η απαίτηση πληρωμής κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR πρέπει να αποστέλλεται μόλις οι τελωνειακές αρχές είναι σε θέση να προβούν στην αποστολή της και, επομένως, ενδεχομένως, πριν από την εκπνοή της προθεσμίας των δύο ετών από της κοινοποιήσεως της παραβάσεως ή της παρατυπίας στους ενδιαφερομένους.

56 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι οι επίμαχες απαιτήσεις πληρωμής απεστάλησαν προ της συμπληρώσεως τριετίας από της ημερομηνίας χρεώσεως των δελτίων TIR, δηλαδή πριν από την εκπνοή της κατ' ανώτατο όριο προβλεπόμενης προθεσμίας των τριών ετών από της χρεώσεως των δελτίων TIR. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει, όσον αφορά τις πράξεις τις σχετικές με δελτία TIR που χρεώθηκαν κατά τα έτη 1992 και 1993 και στις οποίες αναφέρεται η παρούσα διαδικασία, ότι η απαίτηση πληρωμής δεν απεστάλη το ταχύτερο δυνατόν, δηλαδή ευθύς ως οι τελωνειακές αρχές μπόρεσαν να προβούν στην αποστολή της.

57 Καθόσον η Επιτροπή δεν ζητεί τη διαπίστωση παραβάσεως των διατάξεων των κανονισμών 719/91 και 1593/91, αλλά των άρθρων 2, 6, 9, 10 και 11 του κανονισμού 1552/89, επιβάλλεται, επίσης, να εξετασθεί αν, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις διατάξεις αυτές.

58 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89, απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων βεβαιώνεται «όταν» η αρμόδια υπηρεσία ανακοινώσει το οφειλόμενο ποσό στον οφειλέτη, ανακοίνωση η οποία πρέπει να γίνει μόλις ο οφειλέτης γίνει γνωστός και το ποσό της απαίτησης μπορεί να υπολογισθεί από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, τηρουμένων όλων των εφαρμοστέων εν προκειμένω κοινοτικών διατάξεων (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, προαναφερθείσα, σκέψη 85), δηλαδή, στην προκειμένη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), των κανονισμών 719/91 και 1593/91, καθώς και της Συμβάσεως TIR. Συνεπώς, ως ανακοίνωση, κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 1552/89, πρέπει να θεωρηθεί η απαίτηση πληρωμής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 2, της Συμβάσεως TIR.

59 Όπως παρατήρησε το Δικαστήριο στη σκέψη 59 της αποφάσεως της 15ης Νοεμβρίου 2005, C-392/02, Επιτροπή κατά Δανίας (Συλλογή 2005, σ. I-9811), από τα άρθρα 217, 218 και 221 του τελωνειακού κώδικα προκύπτει ότι οι προμνησθείσες προϋποθέσεις πληρούνται όταν οι τελωνειακές αρχές διαθέτουν τα αναγκαία στοιχεία και, επομένως, είναι σε θέση να υπολογίσουν το ποσό των δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή και να προσδιορίσουν τον οφειλέτη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προαναφερθείσα απόφαση της 14ης Απριλίου 2005,

Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 71, και την απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-104/02, Συλλογή 2005, σ. I-2689, σκέψη 80). Τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαλλαγούν από την υποχρέωση να διαπιστώνουν τις απαιτήσεις, έστω και αν τις αμφισβητούν, άλλως υπάρχει κίνδυνος διαταράξεως της δημοσιονομικής ισορροπίας της Κοινότητας από τη συμπεριφορά κράτους μέλους (προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 60).

60 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 ορίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν στο Δημόσιο Ταμείο ή στον οργανισμό που αυτά ορίζουν λογαριασμούς των ιδίων πόρων. Κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2, στοιχεία α' και β', του αυτού άρθρου, τα κράτη μέλη οφείλουν να καταχωρίσουν είτε στη λογιστική Α είτε, εφόσον συντρέχουν ορισμένες προϋποθέσεις, στη λογιστική Β τις απαιτήσεις «που βεβαιώνονται σύμφωνα με το άρθρο 2» του κανονισμού αυτού, το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τον οποίο βεβαιώθηκε η απαίτηση.

61 Συνεπώς, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να βεβαιώνουν απαίτηση των Κοινοτήτων επί ιδίων πόρων ευθύς ως οι τελωνειακές αρχές είναι σε θέση να υπολογίσουν το ποσό των δασμών που προκύπτουν από τελωνειακή οφειλή και να προσδιορίσουν τον οφειλέτη (προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Δανίας, σκέψη 61) και, ως εκ τούτου, να προβούν στη λογιστική καταχώριση των εν λόγω απαιτήσεων σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1552/89.

62 Εν προκειμένω, δεν προσάπτεται στις ολλανδικές αρχές ότι δεν προέβησαν στη λογιστική εγγραφή της τελωνειακής οφειλής ευθύς μετά τη βεβαίωσή της, αλλά ότι βεβαίωσαν και ανακοίνωσαν καθυστερημένα τις απαιτήσεις αυτές, αιτίαση η οποία, βάσει των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί. Επομένως, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει ότι η λογιστική εγγραφή έγινε καθυστερημένα.

63 Προς απόδοση των ιδίων πόρων, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89 προβλέπει ότι κάθε κράτος μέλος πιστώνει το ποσό των ιδίων πόρων στον λογαριασμό που έχει ανοιχθεί προς τούτο στο όνομα της Επιτροπής σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού. Κατά την παράγραφο 1 της τελευταίας αυτής διατάξεως, αφού αφαιρεθούν τα έξοδα εισπράξεως, η λογιστική εγγραφή των ιδίων πόρων διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση σύμφωνα με το άρθρο 2, πλην των απαιτήσεων που καταχωρίζονται στην λογιστική Β κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ιδίου κανονισμού, των οποίων η λογιστική εγγραφή πρέπει να διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα της «είσπραξης».

64 Δεν αμφισβητείται ότι κατά την επίμαχη περίοδο οι ολλανδικές αρχές δεν τήρησαν λογιστική Β, ενώ δεν προβάλλεται, επίσης, ότι οι αρχές αυτές δεν πίστωσαν στον λογαριασμό της Επιτροπής τα επίμαχα ποσά εντός της προθεσμίας του άρθρου 10 του κανονισμού 1552/89 από της βεβαιώσεως των απαιτήσεων.

65 Συνεπώς, δεν τίθεται ζήτημα καταβολής τόκων υπερημερίας δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 1552/89.

66 Επομένως, η αιτίαση της Επιτροπής, καθόσον αυτή αφορά τα δελτία TIR που χρεώθηκαν κατά τα έτη 1992 και 1993 πρέπει να απορριφθεί.

— Επί των δελτίων TIR που χρεώθηκαν κατά το 1991

67 Όσον αφορά τα δελτία TIR που χρεώθηκαν το 1991, δηλαδή προ της 1ης Ιανουαρίου 1992, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι είχε εφαρμογή μόνον το άρθρο 11 της Συμβάσεως TIR και ότι δεν ήταν δυνατόν να προσδιοριστεί ακριβής ημερομηνία κατά την οποία οι αρμόδιες αρχές όφειλαν να προβούν στην είσπραξη. Εντούτοις, οι ολλανδικές αρχές δεν επέδειξαν την απαιτούμενη επιμέλεια για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας. Στην περίπτωση κατά την οποία, εντός των ημερών που ακολουθούν την προβλεπόμενη περάτωση της πράξεως διαμετακομίσεως, ούτε το υπ' αριθ. 2 απόκομμα του δελτίου TIR ούτε κάποιο άλλο έγγραφο έχει περιέλθει στο γραφείο χρεώσεως του δελτίου, οι αρμόδιες αρχές οφείλουν να λάβουν εγκαίρως τα απαιτούμενα μέτρα προς προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας. Στις υπό εξέταση, όμως, περιπτώσεις, η ειδοποίηση πληρωμής απεστάλη μετά παρέλευση χρόνου κυμαινομένου μεταξύ δύο ετών και τεσσεράμισι μηνών και δύο ετών και δέκα μηνών από της χρεώσεως του δελτίου TIR. Μια τέτοια περίοδος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνάδουσα προς την απαιτούμενη επιμέλεια.

68 Όπως τονίστηκε στη σκέψη 54 της παρούσας αποφάσεως, τα κράτη μέλη οφείλουν να διασφαλίζουν ταχεία και αποτελεσματική απόδοση των ιδίων πόρων της Κοινότητας. Εντούτοις, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση δεν κατέβαλε την απαιτούμενη προσπάθεια για ταχεία βεβαίωση των απαιτήσεων επί των ιδίων πόρων στις περιπτώσεις τεκμαιρόμενης παρατυπίας οι οποίες αφορούν μεταφορές πραγματοποιηθείσες υπό τη κάλυψη δελτίου TIR που χρεώθηκε προ της 1ης Ιανουαρίου 1992 και τις οποίες αφορά η παρούσα δίκη. Πράγματι, η Επιτροπή περιορίστηκε κατά τρόπο γενικό στον ισχυρισμό ότι η αποστολή απαιτήσεως πληρωμής δυόμισι έτη, κατά μέσον όρο, από της χρεώσεως του δελτίου TIR είναι ασυμβίβαστη με την προσοχή που πρέπει να καταβάλλεται για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας.

69 Επομένως, η αιτίαση της Επιτροπής που αφορά παράβαση των άρθρων 2, 6, 9, 10 και 11 του κανονισμού 1552/89, πρέπει, καθόσον αυτή αφορά δελτία TIR

χρεωθέντα κατά το έτος 1991, να απορριφθεί για τους αυτούς λόγους που εκτέθησαν προηγουμένως αναφορικά με τα δελτία TIR τα χρεωθέντα μετά το 1992, και, κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

70 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε να καταδικασθεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, αυτή δε ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)